

af Gjældsængsel. De staa ikke saa meget i Forbindelse med det Formaal at forebygge svigagtig Fallit, men de staa, som det let vil ses, i den allernoteste Forbindelse med det Spørgsmaal: Hvorledes vil Affkaffelsen af Gjældsængsel virke med Hensyn til den Debitor, som vil unddrage sig sin Forpligtelse, uagtet han maasse nok kunde opfylde den, naar han alvorligt vilde? Lad os tænke os, at det nuværende Forhold med Hensyn til Afgang til at pantsætte Løsøre som Underpant bliver vedligeholdt, og at Gjældsængslet bliver affkaffet; saa vil det ærede Thing let se, at den Debitor, der vil misligholde sin Forpligtelse, befinder sig fortræffelig, thi man kan ikke holde sig til hans Person, da Gjældsængslet er affkaffet. Tåger man Dom over ham og præfenterer ham Dommen, saa ryfter han paa Hovedet og afviser den, og man kan, som sagt, ikke fængsle ham. Men hvorledes gaar det nu med hans Gods? Han har naturligvis ingenlunde faste Eiendomme, Gudbevarer! han har kun Løsøre, men det har han pantsat Alfammen i Tide — til en god Ven naturligvis —, og saaledes befinder han sig fuldstændig vel lige overfor alle de Forpligtelser, han har indgaaet. Det er denne Tilstand, mine Herrer, som jeg er overbevist om, Ingen vil kunne forsvare eller anbefale som den naturlige eller ønskelige. Jeg er overbevist om, at naar vi komme nærmere ind i Enkelthederne og altsaa komme til at overveie disse Paragrafer om Indskrænkningen i Agangen til Løsørepant, saa vil Thinget være enig med mig i, at den nuværende Afgang til Underpant i Løsøre er uholdbar, er umulig, naar man vil ophæve Agangen til at benytte Gjældsængsel som et Middel til at fremtringe Gjældsdommens Opfyldelse. Man kan være uenig om de Undtagelsestilfælde, i hvilke man vil beholde det, det har jeg været beredt paa. Det er ikke muligt og heller ikke hensigtsmæssigt ved denne første Behandling af Loven at komme altfor bestemt ind derpaa, men det vil jeg sige, og det tør jeg tro, at Alle ville erkende, at det er aldeles umuligt at beholde Agangen til at pantsætte Alt, hvad man eier og etendes vorder; jeg tror ikke, at der gives Noget, som efter at have overveiet

Sagen nærmere, vil forsvare dette. Dernæst har jeg ogsaa hørt Antydninger om, at man kunde gaa den Vej, at Lovudkastets Regler særlig bleve gjorte gjældende for Handlende, og ikke ellers. Hvad man end vil mene derom, saa tror jeg dog, at det vil vise sig, at man i alt Fald ikke kan blive staaende derved, men ganske vist maa have en nærmere og yderligere Begrændsning i den nuværende Afgang til at pantsætte Løsøre. Thinget vil dog vist erkende, at fremmede Landes Exempel i saa Henseende maa have ikke blot en principiel Betydning, men ogsaa en praktisk. Maasse vil man sige: det kan ikke nytte at henvise til andre Lande, hvor Forholdene ere saa forskellige fra vore, som Preussen eller Frankrig; men, mine Herrer, det er nu snart 15 Aar siden, at man i Norge, som jo ganske vist i den Henseende stod aldeles paa samme Grund som vi, affkaffede Underpant i Løsøre, det var i 1857, og jeg har ikke siden den Tid hørt nogen Klage i Norge over de skadelige Virkninger af denne Lovforanstaltning. Nu vil jeg spørge: Indeholder dette dog ikke et stærkt praktisk Vidnesbyrd om, at Sagen maa hænge noget anderledes sammen, end man ved første Diekast er tilbøjelig til at tro? Indeholder det ikke et Vidnesbyrd om, at man veed at at hjælpe sig, ogsaa uden at Underpant i Løsøre beholdes, saaledes som nu. Der er jo mange Maader, hvorpaa man kan ordne saadanne Forhold som det, hvorpaa det ærede Medlem fra Fyn (H. M. Petersen) tænker, fordi det ikke netop gaar i den Form, som det tidligere er gaaet. Der er her navnlig en Omstændighed, som er meget væsentlig. Nu kan der gives Underpant i Løsøre, og altsaa maa en Kreditor i mangfoldige Tilfælde forlange det, altsaa maa han betinge sig det, blot for at ikke en Anden skal gjøre det. Den, som yder En Laan, kan ikke lade være at betinge sig Underpant i Løsøre, thi han maa gaa ud fra, at, dersom han ikke gjør det, saa kommer der om 4 eller 8 Uger en Anden, der betinger sig Underpant i Løsøre, og derved bortfalder Sikkerheden for ham. Det er et overordentlig væsentligt Moment ved hele denne Sags Bedømmelse, at man fremtringer disse Pantsætninger i Løsøre. Disse og an-